

משה דפני ("הסיילור") מספר על 'ירושלים הנצורה'

בתחילת פברואר 1948 הוצבתי לאוניה 'ירושלים הנצורה'. יהודל"ה צפתי ז"ל היה מפקד האוניה, דני סנדלר היה האלחוטאי, והיה עוד שליח. היה רב חובל זקן ומכונאי אוסטרי ועוד 4 אנשים. אני הייתי מתחלף עם רב החובל על הגשר. העולים עלו. כבר בערב הראשון כרעה אישה בת 17 ללדת. האחות שהיתה על האוניה היתה ממש חסרת אונים. הלידה התחילה ואני עם ה"נסיון" שלי שראיתי המלטות ברפת, הייתי המיילד בלידה הקשה והממושכת הזו. השלייה לא יצאה, ומאוד חששנו. רק אחרי יום באה אישה מבוגרת, לחצה ליולדת על הבטן והכל יצא. הצעתי לקרוא לתינוקת גליה, וככה היא נקראת עד היום. הגיע החלק השני של העולים, ביניהם היה כבר רופא, והיה זוג שהחביא את התינוק שלו בתוך החפצים. חששו שלא יתנו להם לעלות עם התינוק והעלו אותו כחבילה. אני והמכונאי הראשי פינינו את הקבינה שלנו לשתי האמהות. לילדים המעטים שהיו באוניה סידרנו מקום לשחק על הסיפון האחורי.

ההפלגה הזאת לקחה שבוע. רב החובל ידע את העבודה הדרושה על הגשר, ולשים קו על המפה. אבל ביתר הדברים אמר לי: "תעשה מה שאתה מבין". לקחתי ארבעה בחורים שיעזרו בעבודה. התקרבו לארץ, התחיל לרחף מעלינו אווירון. רב החובל נבהל. הושבתי אותו בין העולים. התחילו לבוא משחתות. אמרתי לאנשים לא להתנגד. אף אחד לא עשה כלום, ואני עצמי ירדתי מהגשר לסיפון, לילדים. אחרי מה שעברנו ב'לנגב' חשבתי שאין טעם להתנגד, העיקר להגיע בשקט ושהאנשים לא יושפלו ולא יפגעו כפי שקרה ב'לנגב'. הועברנו לקפריסין, אני ירדתי כעולה חדש כשגליה בזרועותי.

הפעם השתדלתי לחזור לארץ בהקדם. אמרתי: "אישתי צריכה ללדת ואני כבר 8 חודשים לא הייתי בבית". נתנו לי בגדים של עולה וחזרתי. בנמל שמעתי שנולדה לי בת.

משה דפני ז"ל עם התינוקת גליה בזרועותיו